

[Finansministeren.]

Lejere skal have udbetalt en hel masse penge fra statskassen, og så skal de selv på en eller anden måde bøde for det. Det er differencen, det drejer sig om. Men det er slet ikke så indviklet, for det hænger simpelt hen sammen med, at ejerne har denne skattefordel. De, der bor i parcelhusene, har denne skattefordel, og den fremkommer, fordi lejeværdien ikke er sat på det rigtige niveau. Jeg vil henstille, at man i udvalget læser den artikel, der har stået i Skattepolitisk Oversigt, september 1965, om disse spørgsmål. Det er jo ikke et blad, der plejer at være særlig regeringsvenligt, og jeg går ud fra, at oppositionen også kunne have en vis interesse i at se disse synspunkter, der jo nærmest går i den retning, jeg her giver udtryk for som værende det rigtige: at hele fejlen ligger i, at man gennem årene er kommet ned på en noget for lavt ansat lejeværdi; derved opstår problemet faktisk. Det er deri, hele problemet ligger; for selve betragtningen i skattelovgivningen bag denne måde at gøre det på er for så vidt rigtig, hvis man siger, at der skal betales en vis skat af den særlige gevinst eller af den særlige fordel, man har ved at bo i eget hus.

Men her er vi så straks inde på dette, at man nu gennem årene har fået oparbejdet denne tanke, at parcelhusejerne er blevet mishandlet. Heldigvis har lejerne reageret over for det, og deres organisationer er nu mødt frem dels med protester, dels med krav om at få tilsvarende begunstigelser, og disse protester fra lejerne giver jo en mulighed for, at man nu på mere saglig basis skulle kunne diskutere disse problemer og prøve på at få dem løst, for alle erkender vel i dag, at det, som lejerne siger, er det rigtige.

Det tror jeg i alt fald de allerfleste erkender i dag, og det har jeg også ligesom fornemmet på det, der er sagt heroppefra i dag. Man erkender, at det er rigtigt, at det ikke er parcelhusejerne, der har byrden i forhold til lejerne, men at det nærmest er lejerne, der er blevet mishandlet — hvis man overhovedet kan bruge det udtryk, at

nogen af disse grupper er mishandlet. Der er jo også mange af lejerne, der bor billigt, nemlig de, der bor i ældre ejendomme med den husleje, der er gældende under huslejereguleringen, og som derigennem har en ganske afgjort fordel. Forholdet er derfor ikke så enkelt, som man gerne vil gøre det i den offentlige debat om disse ting. Det er ikke sort og hvidt. Der er fordele på begge sider, og der er ulemper på begge sider. Det virkelige problem ligger nemlig slet ikke i forskellen mellem ejer og lejer. Det virkelige problem ligger i forholdet mellem de nye og de gamle, både mellem dem, der bor i det nye selvejerhus, i forhold til dem, der bor i det gamle selvejerhus, og dem, der skal bo i de nye lejligheder, set i forhold til dem, der skal bo i de gamle lejligheder. Det er i virkeligheden dér, problemerne ligger, og det foreliggende forslag fra regeringen løser derfor heller ikke dette problem. Det er nemlig rigtigt, som den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde: det er status quo. Tallene er omregnet, sådan at man tager hensyn til 13. alm. vurdering, og man tager hensyn til lejestigningen på ca. 25 pct. i de udlejnings-ejendomme, der er inde under huslejereguleringen. Og når man tager dette hensyn, ja, så kommer man til de tal, som er indsat i lovforslaget.

Det er ikke nogen løsning, det er en foreløbig afgørelse, hvis man vælger denne fremgangsmåde; men jeg ville da være meget glad; både som finansminister og som almindelig borger i samfundet, hvis man i udvalget kunne finde frem til en eller anden løsning på dette problem, diskutere det igennem på det grundlag, der nu foreligger, tage de protester, der er kommet fra lejerne, med ind i billedet og tage hensyn til lejernes efter min mening helt berettigede protester og så finde frem til en løsning. Jeg tror, jeg kan sige, at det er ikke så svært at finde en løsning, rent sagligt, hvis man vil, og hvis man har mod til måske også at tage visse politiske ubehageligheder, som der altid vil være, når man må gøre noget andet end